

CONTE D'HIVERN

Un relat de: [Montse Gallés](#)

El paviment, mullat per una fina pluja, brillava sota la resplendor de la llum dels fanals, i la quietud de la freda nit hivernal, es trencava de tant en tant amb el xiulet del vent. Des de la finestra de l'habitació podia veure perfectament aquella figura solitària. Allà, al bell mig de la petita placeta, s'hi trobava aquella nena vestida amb una lleugera camisola, que es recolzava en un atuell, d'on brollava l'aigua cristal·lina de la font. "Com es diu la nena de la font?", havia preguntat, i la mare recordant el nom de la plaça va respondre sense dubtar "Frederica". Era tan petita com ella, i estava tan sola i feia tan fred, que sentia molta pena. Quan plovia, anava corrent a buscar el seu impermeable de granotes per deixar-li, però la mare l'aturava assegurant-li que no calia, que ja estava acostumada a mullar-se. Abans d'anar a dormir, sempre se la mirava i li tirava un petó, "Bona nit Frederica" deia, i aquell vespre es va ficar al llit amb tristesa pensant que la seva amigueta estaria gelada i ben xopa. El primer que va fer en aixecar-se al matí va ser mirar per la finestra i saludar-la. Un tímid sol d'hivern deixava anar els rajos sobre la figura, i el seu cabell, des de la distància, es veia completament daurat. La nena va somriure complaguda, avui la Frederica no tindria fred. En tornar de comprar amb la mare, es va acostar a la font com cada dia, i després de beure un glop d'aigua, es va posar de puntetes per deixar-li una galeta sobre la falda humida. Aquell dia va marxar fent petits saltirons, els ulls li brillaven amb especial il·lusió, perquè a la mà portava una carta dirigida als Reis.

La nit màgica va passar força lenta, els nervis no la deixaven dormir, fins que el cansament la va vèncer. De bon matí ja estava desperta, una fila de llaminadures la conduïen des del seu llit a la sala plena de joguines. Quina alegria! La nina que havia demanat estava en una gran caixa damunt la tauleta, i el llit, ple de farbalans de color rosa, i les pintures, estaven també al seu costat. El pa sec pels camells havia desaparegut i tan sols hi quedaven unes molles, i de la botella de mistela que va deixar el pare, els Reis se n'havien servit tres copetes. Al cap d'una estona es va recordar de la nena de la font i va córrer a la finestra. Al peu de la figura no hi havia cap joguina. Com no hi havia pensat abans que la Frederica anava descalça. Es va posar a plorar amb desconsol, havia d'haver deixat una sabata per ella. Ningú podia consolar-la, fins que decidida, va agafar la nina de l'any passat i baixant l'escala corrents, la va deixar entre les mans de la Frederica. Només ella va poder veure com el rostre de la figura dibuixava un gran somriure d'agraïment.